

РЕШЕНИЕ

№ 6124

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 20.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8496** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на Б. Д., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 8, чрез адв. А. С. от АК-Т., срещу Отказ рег. № 22005227 от 17.08.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона, несъответствие с неговата цел и нарушение на чл.8, ал.1 от ЕКПЧ. Счита, че необосновано административният орган е кредитирал обстоятелства с ниска доказателствена стойност като обяснения от наемодателя или трети лица, без да даде вяра на декларациите на апликанта от 15.04.2022 г. и от 04.07.2022 г., че ще се установи постоянно на територията на страната ни, както и на данните за неговия български произход. Твърди, че отговаря на всички законови изисквания на получаване на виза, за което е приложил всички изискуеми документи. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България [населено място], Република Турция - МВНР, чрез юрк. З., оспорва жалбата и моли

същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 07.07.2022 г. кандидатът подал заявление рег. № 22005227 за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, на основание чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ – разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденци, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Към заявлението са приложени: удостоверение от 13.04.2022 г. от „Търговска банка Д“ АД, ФЦ Т., относно притежавани от кандидата финансови средства; декларация за идентичност на имената на Б. Д., [дата на раждане] в [населено място] с имената Б. Н. М. и Б. Н. М.; договор за наем от 04.07.22 г., сключен с А. М. А. за част от жилище в [населено място], [улица], със срок от една година; декларация с нотариална заверка на подписа от 04.07.2022 г. на А. М. А., че ще осигури жилище, постоянна финансова издръжка, както и всички необходими разходи на Б. Д., [дата на раждане] за целия период на пребиваването му в Република България; данни за турското гражданство на кандидата с дата на решението от 14.12.1979 г.; удостоверение от [община], отдел „ГРАО“, че Б. Н. М. е [дата на раждане] в [населено място] и фигурира в семейния регистър на [населено място], от където се е изселил в Република Турция с писмо №И/819 от 28.08.1978 г.; удостоверение изх.№ 3089/2021 от 07.02.2022 г. на МП, че Б. Д./ Б. Н. М., [дата на раждане] в [населено място], не е български гражданин; свидетелство за съдимост на Б. Д. с данни, че не е осъждан; извлечение от граждански регистър, с данни, че Б. Д. е сключил граждански брак на 30.04.2006 г. с И. Ф. Д., [дата на раждане] в [населено място], Турция, от който има [дата на раждане] дъщеря Е. Д. Б. Д.; медицинска застраховка на името на кандидата. Приложен е изселнически паспорт № 205 от 20.03.1978 г. на отдел „задгранични паспорти“ на Република България, с който е разрешено на Н. М. М., [дата на раждане] в [населено място], област Т., да се изсели в Турция, придружен от семейството си: съпруга Ю., родена 1951 г., дъщеря Х., родена 1974 г. и син Б., роден 1976 г.

Постановен е оспореният Отказ рег. № 22005227 от 17.08.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция, мотивиран с основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ - недоказване на целта и условията на заявеното пребиваване.

Актът е връчен на кандидата на 17.08.2022 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена по пощата на 26.08.2022 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема доводите на жалбоподателя в жалбата му за засягане на правото на

личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - X срещу Iceland № 6825/74.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВНР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВНР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

С т.11 от Заповед на Генералния консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, № 1/06.01.2022 г. на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за реда и условията за издаване на визи и за определяне на визовия режим, В. Б. е определен за ръководител на КК-Б. и длъжностно консулско лице, което съставт, подписва и връчва на заинтересованите лица уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза. Предвид издаването на оспорения отказ от В. Б. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Оспореният отказ е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) – в относимата редакция към момента на постановяване на акта), според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на ОД на МВР – Т., обективизирано в писмо рег. № УРИ 363р-19828 от 11.08.2022 г. на директора на ОД на МВР Т.. Установява се от документа, че във връзка с подаденото искане рег. № 22005227 от 07.07.2022 г. на Б. Д., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Република Турция, е извършена фактическа проверка на посочения в искането адрес в [населено място], [улица]. Установено е, че адресът е действителен и имотът е отдаден под наем от българската гражданка А. М., ЕГН [ЕГН]. Н. заявила, че турският гражданин е неин далечен роднина по бащина линия, но не могла да предостави информация кога и от къде е изселен. При проверка в АИС на МВР е установено, че същият адрес е предоставян и на предходен етап на лица, получили българско гражданство и техни

близки, които на по-късен етап се регистрират адресно на други адреси. Кандидатът имал предходно издадена виза. Тези обстоятелства са дали основание за извод, че адресът е предоставен единствено с цел да се получи пребиваване на територията на страната с неясна последваща цел на пребиваването. Б. Д. нямал намерение да се установява на посочения адрес, нито да се установи трайно в Република България, а само да посещава периодично страната. На основание изложеното група „Миграция“ към ОД на МВР Т. е възразила по подаденото искане рег. № 22005227 от 07.07.2022 г. с мотиви, че не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в Република България и не е налице едно от императивните изисквания за трайно установяване на територията на страната. Турският гражданин имал евентуално намерение да я посещава периодично с цел туризъм или като транзитен пункт за друга държава в ЕС. Цитирани са нормите на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ.

Оспореният отказ е мотивиран само с нормата на чл.10, ал.1, т.7 ЗЧРБ - чужденецът не е доказвал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В допълнение е посочено, че анализът на документите и фактите, свързани с пътуването, както и направените проверки, сочат, че апликантът няма намерение да се установи трайно, постоянно и продължително в Република България, а само да я посещава с цел туризъм.

Противно на становището на жалбоподателя съдът приема, че оспореният отказ е издаден в изискуемата форма по чл.59, ал.2, т.4 АПК. Актът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В отказа са попълнени всички полета и са обосновани причините, относими към неговото постановяване. В акта за отказ за издаване на виза е посочено правното основание - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, както и кратко описание на мотивите - "Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Няма намерение да се установи трайно, постоянно и продължително в Република България". С това, посочените в отказа фактически основания напълно съответстват на правното основание за издаването му по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. В този смисъл е Решение № 10801 от 27.10.2021 г. по адм. д. № 5993/2021 г., IV отд. на ВАС. Обоснована е привръзката в мотивите на акта с основанието за подаване на заявлението по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ - разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната.

Неоснователно е твърдението в жалбата относно българския произход на кандидата. Приложените към заявлението му документи указват, че същият няма българско гражданство, а е гражданин на Република България. Фактът, че Б. Д. е роден в България е съобразен при основанието за подаване на документите по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ – той е роден на територията на Република България, но е изгубил българското си гражданство по изселнически спогодби. Кумулативното изискване, предвид използвания съюз „и“, което поставя нормата е чужденецът да е заявил желание трайно да се установи на територията на страната. Правилно административният орган е приел, че от данните по преписката не се установява това императивно изискване.

Нито в преписката, нито към жалбата са приложени, твърдените от кандидата две

декларации с нотариална заверка на подписите от 15.04.2022 г. и от 04.07.2022 г., че Д. ще се установи трайно на територията на страната за повече от 12 месеца. Но дори да се налице такива декларации и по аргумент от чл.176, ал.3 ГПК доказателствена стойност имат само тези от тях, които удостоверяват неблагоприятни за лицето обстоятелства. В случая това не е така, тъй като по силата на чл.154, ал.1 ГПК апликантът носи доказателствена тежест да проведе пълно и главно доказване на благоприятния за него факт по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, че желае да се установи трайно на територията на страната ни. Сключеният договор за наем за срок от една година не е достатъчно обстоятелство в тази насока предвид поясненията на наемодателя при направената фактическа проверка на място. Установява се от докладна записка рег. № 363р-19676 от 10.08.2022 г., че А. М. е заявила, че чуждият гражданин няма намерение да се установи трайно на територията на страната ни, а само да идва на гости. Вярно е, че не може да се даде вяра единствено на субективните твърдения на едно физическо лице, което не познава в детайли жалбоподателя, но в случая отказът не се основава единствено на дадените от А. М. пояснения.

При проверка в АИС на МВР органите на отдел „Миграция“ при ОД на МВР Т. са установили, че адресът в [населено място], [улица] даван под наем и на други чужденци с цел получаване на пребиваване, след което те се регистрират адресно другаде. Това обстоятелство разколебава намерението на лицето за трайно установяване.

От друга страна, жалбоподателят не доказва наличието на трайни връзки с страната ни. Същият безспорно е роден в България, но е изселен като 2-годишен. На територията на Република Турция има съпруга и дете, които са турски граждани. Липсват каквито и да било доказателства, че същият поддържа връзка с роднините си в България. Представените извлечения от граждански регистри не представляват доказателство в тази насока – за наличие на контакти с роднини в България. Представеното извлечение от граждански регистър (л.22 от делото) съдържа данни за родителите на кандидата, които според турския граждански регистър са починали, както и за негов брат И. М., без данни кога е роден, и за две дъщери на последния – Ш., родена през 1977 г., и Г., родена през 1979 г. Тези данни не доказват наличие на трайни връзки на чужденеца с българските си роднини, както се твърди в жалбата. Не е ясна датата на издаване на цитирания документ, нито къде са се установили роднините на апликанта. Няма никакви други доказателства за негови социални, културни или други връзки със страната ни. В жалбата се съдържат твърдения, че цялата рода на Д. (вуйчовци, лели, чичовци, братовчеди) живеят на територията на България, но за целите на съдебния процес тези благоприятни за апликанта твърдения не са доказани.

Съвкупната преценка на така установените факти и обстоятелства правилно и обосновано е навела административния орган на извод за наличие на основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Както се посочи, актът не е мотивиран единствено с показанията на наемодателя, а и с други, установени при административната проверка факти и обстоятелства. От своя страна, кандидатът не е доказал благоприятния за него факт за наличие на намерение за трайно установяване в Република България съгласно чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ. Това обстоятелство, обсъдено съвкупно със становището на ОД на МВР Т., правилно и обосновано са навели административния орган на извод за наличие и доказаност на основанието по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. При фактическата проверка на заявените обстоятелства наемодателката е заявила, че е далечна роднина

на Д., т.е. не се установяват близки връзки, а проверката в АИС на МВР е показала, че този адрес многократно е използван от чужденци за получаване на право на пребиваване. Последното обстоятелство правилно е навело служителите от група „Миграция“ при ОД на МВР Т. на извод, че жилището, за което е представен договор за наем, се отдава с цел осигуряване на фиктивен адрес за пребиваване. Ето защо, приложените към заявлението документи не доказват достоверно целта и условията на пребиваване по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ.

Не е допуснато визираното в жалбата нарушение по чл.7, ал.1 и ал.3, вр. чл.9, ал.1 и ал.2, вр. чл.35 АПК, поради неизясняване от страна на административния орган на всички относими към случая на чужденеца факти и обстоятелства. Независимо от твърденията му в жалбата, апликантът не ангажира доказателства досежно целта и условията на заявеното пребиваване в страната, нито за наличие на трайни връзка с нея и намерение за трайно установяване на територията ѝ. Ето защо съдът приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на молителя или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл. Правото на личен и семеен живот по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ не гарантира правото на пребиваване на чужденеца в приемната държава.

По изложените съображения, съвкупната преценка на събраните по делото доказателства потвърждават доводите на административния орган за недоказаност на целта на влизане и пребиваване в страната ни по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, поради което отказът е издаден при правилно приложение на материалния закон. Следва да се приеме, че същият е издаден за целите, на основанията и по реда, установени от закона, по смисъла на чл.4, ал.2 АПК и при спазване на принципа за съразмерност по чл.6, ал.2 АПК – без да засягат правата на Б. Д. в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

На основание чл.172, ал.2 АПК е дължимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на сторените в производството разноски, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което разноски не се присъждат.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Д., гражданин на Република Турция, [дата на раждане], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, офис 8, чрез адв. А. С. от АК-Т., срещу Отказ рег. № 22005227 от 17.08.2022 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: